

חלבות מנה סימן תרצ

פָּאָר הַיְטָב

דאמ השומע לא שמע פה א' לא נא, אבל אם שמע ולא כן בצל הבה נא, עמ"א: (ג') ווושט. ווועק א' ש', והשומע אין באלה כי שם עזר ספ. פשיינדר קאניך מזאת גאנע ספלהה, מיט'ם: א"ע לפטש, ב"ח ומוקרייל, עמ"א: (ד') ווועקה. ובנימה על אקומה

באור הלכה

לשם שגה נטז' רושאי, דלא בכ"ה*: אין מדריךין בפערימיך וכ'ו'. לה הא יונישלמי. והפה כלשון ורץ' המבאה בשליטי-אבירים פוך בשבט ריבבות שעין פסידין קרייה. אפלואם השםיט ולא גרא כל אינו חזה. וטוי שפן הוה צמלמוד ארץ-ישראל, מוכח דסבד דעה שאין מדריךין טווי בפערות שאין פסידין קרייה ואבל אלם מפקידין קרייה, בגון זיימי פעריטים ספחה לא עברוי' והשטי פכת' לא', וכן יומנותן לא-באים' השםיט כמאם'. דבנעו אפלוא קרא אונת' בכם' טזיות, בזין עלי-בל-פניט גרא זונה (ב' ח' ז'א, פן ק'ב' שט'). וחיה שפאנ-אדרטס פסיעין-גראן ה' ח'ב'ב: עין לפקן לא זא', פן ק'ב' שט'. (ג) אין מדריךין בטיעו-תיניה⁴⁴. אין סידין מה מרוי לענין בתיבה, רשם ההין כמו בטיער ג', ובקא מירע לענין קרייה. דבנעו אפלוא קרא אונת' בכם' טזיות, בזין עלי-בל-פניט גרא זונה (ב' ח' ז'א, פן ק'ב' שט'). (ד) און שצרא (מו) מייש'ב' י'לוב'⁴⁵ או מצלפל' עפל': בלה: (א) אחר. בון שצרא (מו) מייש'ב' י'לוב'⁴⁶: דקיי באלו דלא אונת' פבה לגמרי, ועריך לחזר ולקרוחה בסדר: טר (ב') הפל בנישקה אהתי⁴⁷, ובכל המגלה, בי' פסוק לפסוק⁴⁸: (מ) יפסיק ורק כדי נשייה, מפי שצראך לקרוחה באגרת. קשיא אמר בפללה ההא זרכ'ה גביב' פקול, כי שם מוחל הפס. קשיא אמר "האפרה הזאת" יגענע הפללה. כתוב הח'יראדים: מה שפיהיגין במקצת מקומות שפל דקהל אומרים עשות בני הין אינו מבאג'⁴⁹, אלא קרווא יאמרטם לדס ומשאר ישמעו כמו כל המגלה: (ג) הפסיק. אפלוא ש'הא (מו) כדי לגמד' בלה: (נד) 'אליש' ז'את' ו'כו'. במקורי'ל כתוב בשם קרחת, משום דצערת בני הין קרי' שרי חמישים על חמיש מאות איש. ומוי שיש לו נשיכה קדרה⁵⁰ ישער שאם חמיל מן "חמס מאות איש" לא יכול לנור בלב עשות בני סמן בנשיקה אחת, (מו) טוב יותר שצוויל מן "ויאת פרשנברת'ה וב'ר'" כי זה דינא רגנרא, אקל "חמס מאות איש" היה מנוג בצלמא: י' (נה) שחקנוא וכו'. אקל הנקדים השועין במלגות (ס) אין צריכין לפשטו⁵¹ [ב' ח' מהרי'ל]: (נו) וופשט באגרת. קינו, והיא רוזר וכורכת בלה ומרך. רוזה לומה, שפורה בלה ומברך. ואחר-כך מברך, והתעטם, דגנאי היה למוגלה שפקה מפתח בלה. (נ) ואפלוא אם המהיל תברכה ופתקה אללא כופל אונת' רה על שפושטה (נ) בלה, ואינו מינחה ברוכה אללא כופל אונת' רה על דף, ונהדר של' יגערה עלי-בב' קרעקע [אר' ופר' ח']. לענין בפרי קנדים שבחב דלאו ווועא על-גבוי קרעקע. הוה הדרין תליה מעל שלמן ושפונגעער נמי קני גאנ' בביביקעס. עוד פטב דהפשיטה היה קומ' שטחיחיל לבנה, בדי שלא יהינה הפקק בין בונכה לקרייה: (נ) חוזר וכורכת בלה ומברך. רוזה לומה, שפורה בלה ומברך. ואחר-כך מברך, והתעטם, דגנאי היה למוגלה שפקה מפתח בלה. (נ) ואפלוא אם המהיל תברכה ופתקה אללא כופל אונת' רה על שפושטה (נ) בלה, וזה שחוור לא-ציבור, שמגנ'ה (נ) לכתחה'ה לא-שמע כל ואחר-כך בברך: (נ) בקהל רם. משום (מו) שמקה⁵², וכשה שחוור נקווא אונטן, בדי לא-শטטץ' לא-ציבור, שמגנ'ה (נ) לכתחה'ה לא-שמע כל

שער הצעיר

(מו) פְּנִינָאַכְרָתָם בְּשָׁמֶן פּוֹסְקִים: (טו) שֵׁם: (טמ) פְּרִירִיקְדִּיטִים: (טט) גַּן פְּשָׁעָמָה מִבְּאָרֶב כְּבָ"א וְפְשָׁוֹת: (טט) כְּבָּרְמָה שָׁאיָן נוֹגְנִין בְּן אֶל לְפָנֶיךָ פְּשָׁעָתָה פְּאַמְּנָה: (טט) בְּזִי וּמִזְרָקְדִּיטִים קְשָׁם טְפָרִילִי. וְחַדְשָׁבָק הַחֲפָרָר יְזָפּוּעַטְסָאַפְּרָהָר הַנוּן אַפְּלָוָה שְׁעַטְדִּיְתִּים לְקָרוֹתָה [טמ"א]: (טט) אַלְפָה רְבָה וְשָׁא"א, דְּלָא כְּמַנְךָ אַבְרָהָם שְׁכַבָּה שְׁמַנְיָה עַל מִקְוָה: (טט) אַלְפָה רְבָה הַכְּבָ"א וְשָׁא"א, דְּלָא כְּגָאַן-אַבְרָהָם שְׁכַבָּה בְּשָׁמֶן כְּנַסְתָּה הַגְּדוֹלָה וְסְדָרְהָיִם דָּאַם וּזְהָה יְגַלְּלָה כְּחַלָּה, וְגַם תְּבִשָּׁת תְּבִזּוּלָה בְּעַצְמוֹ נָוֵר בּוֹ אַחֲרִיךָ בְּסֶפֶר שְׁרֵי כְּבָחָת הַגְּדוֹלָה וְהַסְּפִים לְכָבֵר מִפְּרָיִלִי: (טט) אַלְיהָ וּבְהַזְבִּיאָוֹת אַבְרָהָם: (טט) פְּרָרְכִּי: (טט) פְּוֹסְקִים:

מילואים הלוות מנגלה סימן תרפט תרצ המשך מעמוד קודם

יתכן שתהיה המגילה כתובה רק חציה, אלא או רובה כתובה או רובה חסרה, ומיאר הגריש אלישיב (שוקץ חומר מגילה עמי רמו) שספק והיתכן כשהמגילה איננה כתובה בלשון הקורש אלא בלשון לעז', שאנו יתכן שמספר המילים שבמגילה בשפה זו יהיה ווין, ובמיאר בשיער ליקמן (סיט') שהמנילה כשרה באופן זה, וב└בד שהקורא מבין את השפה בה כתובה המגילה.

(2) ולענין רוב ומיעוט שנאמה בדין זה, כתוב במהיל (דריה אבל שהחובן אינו לפי האותיות, אלא לפי המילים), ככלומר שם ברוב המילים שבמגילה יש אפלו אחת אחת מסדרשת, המגילה פסולה [לפי זה הוא הדין לענין ח齊ה הכוונה היא לחץ מספר המילים במגילה].
 הנה בימינו בדקו ומיאר שמספר המילים במגילה אינם זוגי, ואם כן לא

הלוות מנגלה סימן תרצ המשך מעמוד קודם

דבריו, וכן דעת הגראיי קמיבסקי (ארחות רבנו חז"ע מג' שבומני) המנגדה הוא שرك החבעל קורא פושט את המגילה, וכן נהג הגריש אוינעריך (שלמי מעד עמי רעה).

וכן הקורא את המגילה ביחסות, כתוב בלקוטי מהרי"ח (חיג' עמי' קכח) שמשמע ביחס לכך שאינו צריך לפושט את המגילה, וכן דעת הגריש אלישיב (חלבות והנחות עמי' 16) וכן נהג הנרשוי אוינעריך (שלמי מעד שם) שקורא לבני ביתו. מאירך הקף החיטים (סיט' קח) כתוב שצריך לפרשנה בשקורה לעצמו ביחסות [ווק כמשמעותו מה בעל קורא אותו צריך לפושט].

[משא"ב ס"ק מ]
 ומינקה לפער על המקולע⁵⁵.

(52) ככלומר שלא יטלק אותה מלפניו עד לאחר שיברך עליה, וכן כתוב לעיל (סיט' רעד ס"ק יב) לענין ברכות ההפטרת, שלא יטלק מעל השולחן את ספר ההפטרות שקרה בו עד לאחר הכרוכה, כדי שיראה ויברך על מה שדפטה.

[משא"ב ס"ק מ]
 לשום שתקה⁵⁶.

(53) טעם טשי בתב לעיל (סיט' תרפט ס"ק ט) בשם הלבוש, שעושים כן כדי לערור הקטנים שלא יישנו וייתנו להם על הקראת, ומירין אותם הפסוקים כדי לחבבם.

שיחשב בנשימה אחת. ובשותה הר צבי (אויח' חז"א סי' נ) כתוב שכבר מחלקו בוה האחרונים בבמה מקומות אם ישמע שבתבנו בעונה נערך השועם אחר הקורא לכל דרב. וראה מה שבתבנו לעיל (סיט' קכח ס"ק ב) בענין 'שמען בעונה' בברכת מתנים שיש דין 'kol rosh', וכן לעיל (סיט' קכ"ד ס"ק ב) לענין צבור היוצא בהפולת והשיז האם צורכים לעזמה, וזה מה שכתבנו בשעה"צ לעיל (סיט' א).
 ובשותה תשובה והנחות (חיב' סי' שנח) ביאר שחוותים שמא עקב מהירות הדבעל קורא בנסיבות נשימה אחת, אף שהוא שומר משוחה כלם קוראים בעצם בנשימה אחת, ואף שהוא מתוך חומש יצאים בידיעך כדי קרא מקצתה על פה, וכן כתוב בספר יוסר ושורש העבודה (שער המפקד פ"ז), ובספר וה השולחן (חיא סי' תרצ).

[משא"ב ס"ק מ]

ומלי שיש לו נסימנה קצחה⁵⁷.

(54) ובבעל קורא שאית מסוגל לקרוא גם בנשימה אחת וגם מתוך הכתב, דעת הגראייש אלישיב (ברכת רפאל עמי' קכח סוף סי' לה) שעדיף שיקרא מתוך הכתב, כיון שהוא דין בקדרכו עצמה.

[משא"ב ס"ק מה]

אבל מחייבים ששאפקין במקלות אין אריכין לפשטו⁵⁸.

(55) ובשעה"צ (סיט' ב) הביא בשם חפמ"ג שכמדומה שנזהגים של השומעים שבירם מנילה כשרה, פשטיטים אורחה. וכך לא הביא את

הלוות מנגלה סימן תרצ תרצה המשך מעמוד קודם

יעבוד לשמה, וכן כתוב הגראייש פראנק (מקראי קורש פוריב סי' לא) להוטין, שכן ר"י למל' לטב קorthash מגילה' בטחים, אלא עריך שיאמר במפורש 'לשם קorthash מגילה' אסתור). וכן כתוב בשורת שבת הלווי (חיא סי' ח' פ' שכך משמע ב>Showush שבול' דוחותיה לשמה [הוטין], שאמך רוקח הכתובת לכל הדעות עריך שתהודה לטמה] (הוטין), שאמך רוקח הכתובת לכל הדעות עריך ולא העזיא כן בפיו, המגילה בשירה בדיעבד, אך הסופר עריך לחדוד עזת לא קונה המגילה, כדי שלא יהה מקח טעוין. הסופר עריך לחדוד עזת לא קונה המגילה, כדי שלא יהה מקח טעוין. מאידך, בשורות ור' אמרת (חיא אויח' סי' עה) כתוב שלדעת הרמב"ם שאין עריך יעבוד לשמה, כמו כן אין עריך כתיבה לשמה, וכן כתוב בשורת שואל ונשאל (חיא סי' טו), וכן כתוב בשורת איק ישראלי (חיא סי' ל) בשם המאייר.

[שעה"צ ס"ק ז]
 וקידעכד יל לנפער⁵⁹ וכו', וטוב שלא לגדך עלאן⁶⁰.

בין שהוא דבר שאית נזכר בה כלל, הרי הוא בדברים שחוץ לגופת שבתם דירתה בכינרת. וראה עד בביור דברי הרמב"ם בשורת אבמי מר (אויח' סי' חקתו ב), ובධידש הגראייש הלוי על הרמב"ם (שמט), ובשותה מגחת שלמה (חיב' סי' א אות ח).

ולענין אם עריך במגילה כתיבה לשמה ולעת הרמב"ם שאינו מעריך יעבוד לשמה[ה], כתוב בספר מעשה ורוך על הרמב"ם (פ"א מהל מגילה ח'יא) שום לדעת הרמב"ם מודאי עריך כתיבה לשמה, אולם כתבה שלא לשמה פסולה כי המגילה שווה בזה לשאר ספרי. ובפרט שבפסקוק נוצר בלבוש כתיבה 'נכתרט ובומונט' [יאם היה סובר הרמב"ם שום הכתיבה אין עריך שתהודה לשמה, היה ממשיע דין זה בכתיבה שהנורה מן העיבוד]. וכן כתוב בספר מלאת שמים (כלל כד חכמה אויח' ג) בשם, וכן כתוב המטה יהוזה (סיט' ז), וכן צידד בשורת אבמי נור (שם סי' תקיה אות י), ובයיר שדרינה במצויה שעריכה כתיבה לשמה למורות שאינה צריכה

הַלְבּוֹת מִגְלָה סִימָן תֶּרֶצ

א. קוראים א' **ביחיד:** הנה ויש להסתפק (ט) אם נשים מצטרפות לעשרה (הנהות אשורי פק', מהמלה בביבליה-כונת (אבורוּת). *לאין לבטל שם (ט) מנגנון או ללעוג עליון כי לא לחם רקענעה (כ' בשם א'':) ח' **ימגלה** (ט) כי'ר ובתיו *צריך (ט) לחור אחר (ט) עשרה, ואם אי אפשר בעשרה

ט נגלה ה' וכוב
הכפרוש חתוקפה
שׁב, וכן צבב השר
באים רב אקטם
ואבד סראיש

פאל היטב

עכ"ל, עין מהיריה'ק שיט וראג'ד זבכער בעש'. ווילא מאנג שטהייד ער' אשיש, אבל בקעכ' שאזק non ראייה אין הפהירה אוניא געל' בטושה בשוקל הענט, ווילא פיז'ר. ווילא שאנגד בענין, אבל דיג מאזה טעם ובטל השם. זדר מזין אפער להתקודו, זערלא פיך ציירעה. ואין בעז' יס' יס' לאצט דקי' ביד קברו אאר' אל מאנו במחנה ובקען, ובכל נבר שהוא ורק משם חטשא ורבנה היה החושאן אליעזר אחר, כמי' בעז' סיפון קו זבותיס בעזה, ע"ש. וביבמות דר' עט עלי' החזותה זרכער שטפלון יכולם לטבל הער' ביד קברו משות דהפקה ביד קפקה, ע"ש, עמי'א, ואין כמי' סטי' ט', ווילא בפער נקלת' שבעה ניזים קרבנה מעניין מהטנטיגס, ווילא בפער בעש': (ט') עשרה. אעפ' שיעיש לו מאה אעט'ים מזכה ליקט' מה בזבבד בשיט ברבע' אט' פקונית פלה' דיז' פיר'. ווילא הילקוט' ח'א' סיון

(ז) שפכים. מקריל לא קינה חושש להפכו קוקן. ובלבוש כתוב: קשעה שאטוקרים הופיעו יאפר שם רשותם יתקבך. ועכ"ס בפלשנין פון אדריך סקסן ליטשניך כד שישמש בלוט קראירטו, ובו יוזה קראי אפסק או ב מונך התפקיד בולד שפכים פון יי או ארץ שלול יאטמע מטהון יוצא מביש סייד: (ט) אנטג. וכ רפעא בתשובה סיינו ט בשם פיררכיך ענטש קמד רעם נבאצא פאנטג באיה פיסק אין לבטל, ואפלו בצעת הרחק אין לשנות המונך, ואפלו ט' במונטג עד אסוד אין לבעל קמ"ש מודיעיך טט. ואפלו בקונטג מקום אעד אנטרין שמובל הילכה, מיהה אם גנטה הצען מאשר ליה פונן מרארשונט רשיים לאשווות המונט לפי קוגן, עכל. ומברא"ש בבאורי סמ"ג כתוב: לא דזקרון מגע עוקר סלבה קוני אפלו רב בעיות סיל אטור ותחלתו נטיע לחו וטנקה גנו על-פי הנטקה או פטורי וצוניגים, אנטרין מגע עוקר הילכה קזואיא מה קובלן אנטגנו איש פבי

משנה ברורה

הסכמה הוגלה מתוך הפקתבו⁵⁴: (נ"ט) שפכים חמן. מחריל לא היה אחושש להבות חמן, והזעון ישב'ין כותב על אכיו קחכם צבי אשכחיה פה ורוצע ברגלו ותווך בסנדלו⁵⁵ בשחיען נזירת חמן, (ט) שאבלקלין פרחה⁵⁶: הפורים נגידים שב ליזא שכוב בקפסום, וזריך תנן לשוק אין בעית שפכין כני ישמש מעילם קרייתו. ומפני שפכוי קאור קלקליליות על-ידי החפה ורגלים הנערדים להבות פמה פעים בעית שחזרה חתן לקרוות, על-יבן טוב ונכון שלל חמץ יקנא פ██וק או שעינט מעדן חחש בעוד שפכין חפן, כי אין אף שלא שפצע ממהחן ויא, קמו שבחוב סער ד, ובן בתם הפורים נגידים שפכון מאנאות שבל אמד חפס עביה קדראה וככל פכה שלא ישמען מ"א: (ס"א) פ"ד ובט"ג. כינוי ב"יר בעידות נתן ז' למקפין, ורואה לומר, (ט) אף שהוא בונגה ואבא פרטומי נסא בלוא האבי, שהבל קורין פאייתו זמן, אפלוי כי צרך עטרכות ולקבע עשרה שחיינו בעית הקראיה משוט פרטומי נטא; וככל עטרכא אם הוא שלא בונגה, בגון המפוש ביס וקייזא בעירה ואינו מוצא מגלה להליך עטו רטף להקדים ולקרותה קדם שיוצא, פ"ב'ל קספין תרוף סער ד, (ט) או קדרמי יוס ט"ז בשפה, צדריכין קשפין לתקדים ולקרות בערבית, קדריאתא שם בסעיף ו, (ס) בונדי אריך לקבע עשרה לא יברכו (קכ) המפין סמיך יותה. כדי לא עשרה לא יברכו (קכ) המפין (קמ) לחזור אחר עשרה. אם בעית ההוא קורין אוקה באכזרי בביית-הכפת, (טג) או אפלוי יש לו מאה אנשים בכתו ניממצאהليل לשום יברכעם הרוח מלך⁵⁷. וכן מי שהיה ני אדריך לילך לביית-הכפת לקל עלה מא משים יברכעם. ועין פרטימי נסא צבי בנסים⁵⁸. וען בפרטימי נגידים, דמקלא חפריר

* ויאין לכפל שים נגנוג ובורו. עין בפנימיה ברברם שארזריך גזיה. והנה מה שכתב דאפסו ול' בפנמה צר אטור אין לכפל לו כמו שצ'טב פעריך שערש ט, אין בחשיבותם סופר טין קנט שאין און טומץין לו. דCKER דקה לה קרי דינש קאנטני אedor שלו טין יראיות דירהורן, וכן ראה מפשחיה דרכ'יך טינן ונגה עין שם. עין משובת נגין וביעו סיון קוית שאהיריך בדיני בקאג [פ'ג]: * אדריך לחרור אחר עשותה. עין משור בורו מה שצ'טבו במי שוניה ביטו טמץ' ביט-עשותה רוזו, אין קביא כפראטיטיב בפ'ס קלבות קנסות. והנה ראיית ללבוש שעהתק לדיין השם מה, דיזא כהה ואף לבוחלה יכול לעשותה כן, ומכל קווום דזאה דקדק עם קבלות קטעו דזריך לילך ?עם, דרכ' שדכרי ללבוש שצ'טב דכין ובכךום קראיה ייש שם עשרה ושם הדם פרטוני נטא והוא שמע לה מאותו הפקום. יונא בה אף לבוחלה, דקראיית הקוגלה הלא פקוקו עשותה היאן נוקעים אדריכי גרבן המפהה באכניתויסוף, עין שם, מכל פקום פשטוט דעם תען מלחה ואדריך לילך לשם עילע-לטמים מושם [ברכ'ים סודות מלך], דקורי קניין וגפא קחששה לדובי ריב דזונטה קידין ביחס איר לבוחלה: אםאי אכבר דפצעא דביה רבי קיר משבילן פלמודו הויה לילך לשמע פקראי אקלה, ותרען דלפשהן מן משביך מושם קברכ'ים טקיות אלך' גם רב מזקה דפאפלו קהו לו ביבינו מכה אונטישים צריך לילך לביין-הגענה לשמע קראיה בפער, וכן לאען לך זו אמור עשותה לקבצם סבר רב הלא הטריחוהו חקכים. עין שם, ואסמן קרי פער בעונגה, אף אם יניא דרישום קרטוטני נטא אין פהניב לילך ביריה' הענטה, בסורה מלבדו, על-על-לטנים מושם [ברכ'ים] אדריך לילך, ואפרשר דעם הלבוש מזקה לה. ומולבר כל זה, הראי' שדחק עצמן בסברא זו הואה לערץ קשיות הטענות על מה דקאמנה האשער 'היה צובר אהויה' ביחס ונטען קול אנטה אם בון למ' נצא, אה בעין עשרה אפל' בנטפה לרובי ריב אשי' וונגה דה הקושה הואר רק אם און טוקרין כהפלקאים לרוב אשי' חזא לעטפנא. מה שאיין בן גסבר דרב אשי' קאמר וק לפצעה וכקספן הפלשנעריך וכמו שצ'טב בפ'ג', מפלא אין באן גשין כל' וαιן

שער הצעיר

(כג) לא אזכיר בו לAMENTUM מפושעים יטם. וקס בלאו סקי איזרין זקירות בלה ברכה. כנ"ל בעיון יטם: (סג) קעאנארכעס:

²⁵ לא אזכיר בהזאת מפרשין: ימיים. גם בלואו סכי אריכן לדורות בל' ברכה. כנ"ל בפעיע' ד' שם: (ס) פג' א-ז' אברך:

הלוות מנגלה סימן תרצ

ביבורים ומוספים

פרסומי נסא ואך למשה הקל שם לקוראה בברכה רק לענן קראת נשים בעשרה, ובכיתרוף כמה צדדים להקלן, וכן בתב בשיטת שלמת חיים (ס"י שעא-שבע) וכן כתוב האמור שמה (ה' מגילה פ"א ח"ג). ודעת הגרש"י איעזרך (הילכות שלמה פורטס פ"א ס"ד) שלכתחוליה ידרוך לקוראה בעשרה וואף הנשים, שבבל שנה אין מהדורות לשטוחות את הקראיה בעשרה, בשנה זו יש להן לדרוך בכךן, אבל אם אין יכול לקוראות בעשרה, קוראה ביחסות בברכה.

וכן לענן ברכת 'עשה ניטים' ושהחינו לנו בך שקוראות ביחסות בערב שבת, כתוב הক התיים (ס"ק קיו) שאין לבך, כיון שנחשב בקוראות שלא בזמנתך, רך יאמרין בלבד שם ומלאות.

(משנ"ב ס"ק טב)
מצחיה לילך לשותם פטושים בברבי'ם בקרורה מל'ק⁵⁵.

(55) ומישאי יותר לבית הכנסת, והגיע בשגמוץ לבך את ברכות המגילה, דעת הגרש"י אלישיב (חשוקי חמד מגילה עמי ס"ו) שאם אין לו מניין אחר, יברך ויקראנה ביחסות, כי הברכות הן מיעיר הדין, מה ש אין כן הקראיה בעציבור היא רך מעלה. אכן, אם יכול לבקר את הברכות ולקורא מוחמש עד הימן שהבעל קורא אותו, יעשה כן, וכמו שבתב בבדיחיל (ס"י ד"ה וד"א) שאף אם משלים בעל דה את תחילת המגילה, וכן אם משלים בפה פסוקים שהם עין שלם, יצא ידי חובה. וראה עוד בדין 'ברוב עם הדרת מלך' בקוריאות המגילה, בשעה"צ לעיל (ס"י תרפט ס"ק י).

והאם יש מצחה לנשים לשטוחות את הקראיה בבית הכנסת מסוים בחרב עם חרמת מלך, ראה מה שבתב לעיל (ס"י תרפט ס"ק א).

(משנ"ב ס"ק טב)
משושים פרטומי נסא סג' א"ח בתק"ש⁵⁶.

(56) וההוו"א (אוריה ס"י קנה ס"ק י) כתוב שדרעת האור זרוע ודרומבו"ן נשים מצטרחות [ודלא כהרמייא שוהטבך בזה].

ו hutsum ut mori shenotim ainim mitztrapot. Biyair haftomay (aiya s"ik cd) shehava masot shirikam shenotim hidiyot rekh beshemusha ve la kriahah abansim, or morin shel noshim bnei umman, lehi hutsumim shirabao le'il meshumun shechshon bepi'ut uman shaini boha periyotot v'volein batut hivut achad, mitztrapot, v'ken batav bishvut shelmat hitorim (s"i sh' umtzrapot le'shura, v'ken hohu ha'gersh"i ai'uzeruk (shlemyi b'moud um'rad) ve'gersh"i alishiv (halilot v'hagotot um'adim 12).

ולענן צירוף מנדח לעשרה בקוריאות המגילה, כתוב בධ"ל לעיל (ס"י נה ס"יב ד"ה א"ק) בשם הפטיג שף שאין מצטרפים אותו [כין שthin שורה רבר שציריך עשרה, יתכן של מגילה מצטרפים אותו רוכסומי נסא, רוכסומי בקוריאות המגילה אוינו מצטרף לעשרה, כי ציריך אגדה אחת, והכינוי שבקדרושה אוינו מצטרף לעשרה, וכי ציריך אגדה אחת, והכינוי ריחוק הוא א"א שם ס"ק י].

ולענן צירוף יישן לעשרה בקוריאות המגילה, כתוב לעיל (שם ס"ק י) שאף שלענן תפילה מצטרף לעשרה, לענן קראיה המגילה לא) שאין מוצנרך לעשרה, משום שבמנילה צריך עשרה לפטסומי נסא, ובנישן אין פרטום הפת.

(משנ"ב ס"ק חט)
סקגלה מטורף סקמבע⁵⁷.

54 וכן כתוב לעיל (ס"ק ט), והוסיף, שיכוננו הציבור ליצאת כשהוחז וקוראו לחם מונע המיללה הכהשרה, והוויה הגרש"י איעזרך (הילכות שלמה פורטס פ"ט צ"ר ודבר הלכה אותן ווארחות הלכה העי' 11) שלכתחוליה יש לבודק בפירוש שלא לצאת ידי חובה כשקוראו פטוקים אלו מתחם החומש, אלא בשימושם מפי הקורא, כי אם לא יוכל קר, בבר יצא בדייעבד ידי חובה בקראיתו בעל פה, ולא תועיל לו השמשה אחר כך מפי הקורא, והוסיף, שיכון שאין נהוגים להקפיד על כת מסתמא יש לתלות שכונתו לצאת בקוריאות השין.

(משנ"ב ס"ק וט)
שכח ורוצח ברגלו רטוף בנטולו וכו', שאבלבלין הרבה⁵⁸.

(55) וכן נהגו ההפץ חיים (תולדות ההפץ חיים ופעולו חז בעי תתקב') והגרש"י קטבסקי (אהרות רבנו הח"ג עמי ממו), וכן נהג המכ איש חי (שנה א' פר' מצחה אותן) לרוקע בהמן הראשון והאהרון, וכן כתוב במילוקי אורח חיים (מונקש, בסעיף זה) שהמנהג לרוקע בשמכוריהם המן, וכן מנהג ראחין ואיזובייזא (נטשי גבריאל פורטס עמי רדו בשם מעין החסידות עמי קבוץ) לרוקע בפסוק 'ויתלו את המן'.

(56) וכן כתוב לעיל (ס"י תרפט ס"ק י). שעבשו בעוניותם הורבים נהפרן הוא, שלא זו בלבד שהקטנים אינם שמונים את הקראיה, אלא מבלבלים ומפריעים שגם הגדלים אינם יכולים לשמען, ובכל זאת לביחבבין הוא רק להבות את המן, ובזה האב אינו מקיים מצות חינוך כלל, אלא ציריך כל אב להחויק בנזוי עצלו ולהשיגו שישמען את הקראיה. וכשיניין הקורא לוכור שם המן האגני רשות יעקב (ברכות סי' יא), וזה מה שכתבנו שם ובסי' קפנ' ס"ק י.כו.

(משנ"ב ס"ק ט)
כל פקה שלא ישמע מן כתן יקרה מן סקמיש⁵⁹.

(57) וכן כתוב בשעה"צ לעיל (ס"י קבר ס"ק מ) שמטעם זה הוויא בתפלת השין ואיתו שמען כמה תיבות, אמר תיבות אלו בלחש בפני עצמו, ומוכח שכobar שאפשר לאזאת ידי ש"ר שמען בעונה' בבחיה ברבה, וכן כתוב בשוויות הור צב (ח'א סי' ס) ובקהלות יעקב (ברכות סי' יא), וזה מה שכתבנו שם ובסי' קפנ' ס"ק י.כו.

ובশמלוט ויזבוח שלא שמע מהקורא, דהוא הגרש"י איעזרך (הילכות שלמה פורטס פ"ט איזרחות הלכה העי' ס"ו) שירדק למפור ליפוי שהקורא ממשיך את התיבה הבא, כי אחרת לא יוכל לשמעו אותה כראוי, גם יש להוש מד שמייה ואמידה בבת אהת, שאולי נחשב בקורא למפרען

(משנ"ב ס"ק טא)
לא יברכו פְּקַדְפָּנִים עַלְקִים⁶⁰.

(58) ורא שבסנה זו בולם קוראים אותה בערב שבת, בירא בשעה"צ (ס"ק גט) בשם קראיה טחתה מזינה הקבוע של טיג, ודינה קראיה שלא בזמנת. דעת ההוו"א (אי"ח סי' קנה ס"ק ב ד"ה ולענן) שבסנה זו קראיה ביד' נחשבת לקראיה בזמנת אף למקופים. כיון שהוא זמן הקראיה לרוב העולם, ויש בו

